

РЕШЕНИЕ

№ 19821

гр. София, 01.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 66 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ

при участието на секретаря ГАЛИНА ХР. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ ИЛ. АЛИПИЕВ Гражданско дело № 20221110138052 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по предявени от ЗД „***“ АД против „ЗАД ***“ АД искове с пр. осн. чл. 411 КЗ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1 516,85 лв. - заплатено застрахователно обезщетение и ликвидационни разноски, ведно със законна лихва за периода от 13.07.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 96,91 лв. - мораторна лихва върху главницата за периода 26.11.2021 г. - 12.07.2022 г. Претендира разноски.

Ищецът твърди, че по договор за имуществена застраховка “Каско” е заплатил сума в размер на 1 501,85 лв., представляваща застрахователно обезщетение за нанесени на МПС *** рег. № *** щети, настъпили в резултат от ПТП, реализирано на 27.08.2021 г. в гр. А. в подземен паркинг на магазин Кауфланд. Виновен за ПТП е водачът на МПС *** рег. № ***, чиято гражданска отговорност към датата на ПТП е застрахована при ответното дружество. Ответникът не е изпълнил задълженията си по договора за застраховка “Гражданска отговорност” по предявената от ищеца регресна претенция за заплатеното застрахователно обезщетение. Претендира разноски.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК депозира писмен отговор на исковата молба, с който оспорва претенцията по основание и размер. Оспорва механизма на ПТП, както и застрахованият при него водач да има вина за настъпването на ПТП. Сочи, че водачът на МПС *** рег. № *** няма никаква вина за настъпването на ПТП, напротив вина за него има водачът на увреденото МПС *** рег. № ***, който в нарушение на чл. 37, ал. 3 ЗДвП

излизайки от паркинг не е пропуснал МПС *** рег. № **. Твърди при условията на евентуалност съпричиняване. Оспорва претенцията по размер. Оспорва да е в забава.

Съдът, като взе предвид исканията и доводите на страните, събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира следното:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или срещу лицето, застраховало неговата гражданска отговорност. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установят следните факти: да е сключен договор за имуществено застраховане, в срока на застрахователното покритие на който и вследствие виновно и противоправно поведение на водач на МПС, чиято гражданска отговорност е застрахована при ответника, да е настъпило събитие, за което ответникът носи риска, като в изпълнение на договорното си задължение ищецът да е изплатил на застрахования застрахователно обезщетение в размер на действителните вреди. Съобразно разпоредбата на чл. 154 ГПК ищецът следва да установи горепосочените обстоятелства.

С доклада по делото са отделени, като безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че към датата на ПТП водачът на МПС „***“ с рег. № ** е бил със сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ при ответника; че относно увреденото МПС „*** рег. № ** НА, в срока на застрахователното покритие по договор за имуществена застраховка „Каско“, сключена с ищеца, е настъпило ПТП, което съставлява покрит риск, както и че МПС „*** рег. № ** НА е отремантирано, за сума в размер на 1 501,85 лв., която ищецът заплатил.

От показанията на разпитаните по делото свидетели М. Е. Г. и И.М., двустранен протокол за ПТП и от САТЕ се установява верността на твърденията относно обстоятелствата, които са свързани с произшествието от 27.08.2021г. в гр. А. при условията на дневна светлина, ясно време и суха асфалтова настилка, водачът на МПС „***“ с рег. № **, при навлизане в паркинг на магазин „Кауфланд“, с предната си габаритна част реализира удар в страничната лява габаритна част на излизайкия от паркинга и находящ се от дясната му част л.а. *** рег. № ** НА.

По делото е безспорно, а и от приложения договор за застраховка - полица № ** от 2021 г., се установява, че между собственика л.а. с рег. *** рег. № ** НА и ищеца към момента на застрахователното събитие е действал договор за застраховка и че по него ищецът е задължен срещу застрахователна премия да носи риска от повреждане на автомобила при ПТП.

Видно от приложения по делото писмен документ за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ (л.12), се установява, че между ответникът и делинквента към момента на настъпване на застрахователното събитие е бил сключен договор за задължителна застраховка „Гражданска

отговорност“.

Видно от приетите по делото писмено доказателства, а именно Доклад по щета и преводно нареждане (л.49-50), че ищецът е обезщетил застрахования собственик на л.а. с *** рег. № *** НА за претърпените от него вреди от процесното ПТП с плащане на възнаграждението по чл.258, вр. чл.266, ал.1 ЗЗД за ремонта на автомобила в размер на 1501,85 лв.

От приетата по делото САТЕ се установява, че причинените вреди на л.а. *** рег. № *** НА са следните: предна лява врата, задна лява врата, заден ляв калник, заден ляв праг, декоративна облицовка праг ляв, ожулена задна джанта, като размерът на средните пазарни цени за отстраняване на повредите по същия се равнява на 1765,79 лв., а с включен 15,00 лв. ликвидационен дял 1780,79 лв. Съдът цени заключението на вещото лице доколкото същото е изготвено въз основа на целия доказателствен материал събран по делото, включително приетите писмени доказателства, представени от ищеца и ответника както и от събраните в хода на съдебното дирене гласни доказателствени средства, чрез разпита на двамата свидетели М. Е. Г. и И.М..

При така установените факти, съдът стигна до следните правни изводи:

Относно иска по чл.411 КЗ, вр. чл.45 от ЗЗД:

С плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на застрахования срещу застрахователя по застраховка "Гражданска отговорност" на причинителя на вредата - до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне - чл. 411 КЗ.

Застрахователното обезщетение следва да се определи в рамките на действителната пазарна стойност на увреденото МПС към момента на настъпване на застрахователното събитие, а такава е сумата, която е адекватна на стойността, необходима за ефективното отстраняване на причинените в резултат на пътно-транспортното произшествие вреди /решение № 115 от 09.07.2009 г. на ВКС по т.д.№ 627/2008 г., II т.о., ТК /.

От прието заключение на съдебно-автотехническа експертиза, която съдът кредитира като обективно и компетентно дадено се установява, че стойността, необходима за възстановяване на увредения лек автомобил *** рег. № *** НА, изчислена на база средни пазарни цени възлиза в размер на 1765,79 лв.

Неоснователни са възраженията на ответника относно механизма за настъпване на произшествието и размера на дължимото обезщетение, които се опровергават от показанията на разпитаните по делото свидетели и от приетата САТЕ.

Налице са предпоставките за разглеждане на възражението за съпричиняване на вредонония резултат по чл. 51, ал. 2 от ЗЗД от страна на

водачът на *** рег. № *** НА, който според ответника е отнел предимството на л.а. „***“ с рег. № ***.

В гражданското производство, с оглед принципа за непосредственост и равенство на страните в процеса, съпричиняването подлежи на изрично доказване. Настоящата съдебна инстанция намира, че възражението за съпричиняване е направено в преклузивния срок, същото следва да бъде разгледано. Съгласно задължителната и трайно установилата се съдебна практика, обективизирана съответно в т.7 на ППВС № 17/ 63 г., ТР № 88/62 г. на ОСГК на ВС, ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС и в множество служебно известни на настоящия съдебен състав решения: № 206/ 12. 03. 2009 г., по т.д. № 35/2009 г.

на II т.о.; № 54 от 22.05. 2012 г., по т.д.№ 316 / 2011 г. на II т.о.; № 165 от 26.10.2010 г., по т. д.№ 93/ 2010 г.; № 45 от 15. 04. 2009 г., по т.д.№ 525/2008 г. на II т.о.; № 169 от 28. 02.2012 г., по т.д.№ 762 /2010 г. на II т.о.; № 58 от 29.04.2011 г., по т.д.№ 623/2011 г. на II т.о.; № 206 от 12.03.10 г., по т.д.№ 2009 г.; № 18 от 17. 09.18 г., по гр.д.№ 60304 / 16 на IV г.о. и мн.др., за да е налице съпричиняване на вредата е необходимо да бъде установена пряка причинна връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, но не и вина. Приносът на увреждения - обективен елемент от съпричиняването, може да се изрази в действие или бездействие, но всякога това му поведение трябва да е противоправно и да води до настъпване, или да улеснява настъпването на вредоносния резултат, т.е., в някаква степен да го обуславя. Затова и винаги е необходимо да бъде направено разграничение между приноса на пострадалия за възникване на самото пътно – транспортно произшествие, като правно значим факт, изискващ приложението на чл.51, ал.2 от ЗЗД и допринасяне за настъпване на вредата спрямо самия него, факт, също изискващ приложение на чл.51, ал.2 от ЗЗД. Следователно, за да е налице принос на увреждения към настъпване на увреждането, е необходимо извършеното от последния действие, респ. въздържането от такова, не само да нарушава предписаните от ЗДвП и ППЗДвП правила за поведение, но в своята конкретика да се намира в пряка причинна връзка с вредата, т.е. тя да е негово следствие. Изводът за наличие на съпричиняване по смисъла на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД не може да почива на предположения, а следва да се основава на доказани по несъмнен начин конкретни действия или бездействия на пострадалия, с които той обективно да е способствал за вредоносния резултат, като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. За определяне обаче степента на съпричиняване освен изясняване на механизма на процесното пътно произшествие, съдът следва да съпостави в достатъчна степен поведението на всеки един от участниците в същото.

В настоящия случай, категорично се установи, механизма на ПТП, а именно при навлизане в паркинг на магазин „Кауфланд“, л.а. „***“ с рег. № *** с предната си габаритна част реализира удар в страничната лява габаритна част на излизания от паркинга **и належащ се от дясната му част** л.а. *** рег. № *** НА.

По делото не са събрани доказателства за наличие на пътни знаци регулиращи движението и указващи път с предимство. В този случай е приложима разпоредбата на чл. 48 ЗДвП, която гласи, че на кръстовище на равнозначни пътища водачът на пътно превозно средство е длъжен да пропусне пътните превозни средства, които се намират или приближават от дясната му страна.

В този смисъл водачът на л.а. *** рег. № *** НА законът предоставя предимство за преминаване пред л.а. „****“ с рег. № ***. На следващо място се установява, че л.а. „****“ с рег. № *** реализирайки ПТП в задната част на л.а. *** е нарушил и разпоредбата на чл. 20, ал.2 изр., последно ЗДвП, която гласи, че водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението.

С оглед изложеното, настоящият съдебен състав счита, че в случая се установява единствено изключителна вина за настъпилото ПТП на водача на л.а. „****“ с рег. № *** за настъпване на процесното ПТП, тъй като последният не е съобразил съответните посочени в мотивите на настоящото решение разпоредби от ЗДвП.

Поради изложеното съдът намира, че искът е основателен до размера на платената от ищеца сума в размер на 1516,85 лв. (1501,85 лв. размерът на вредата + 15 лв. ликв. разноси).

По иска с правно основание чл. 86 ЗЗД:

За да бъде поставен длъжникът по него в забава, е необходимо да е бил поканен от ищеца да плати. Ответното дружество било поканено за възстановяване на платеното от ищеца обезщетение в срока по чл. 412, ал. 3 КЗ на 26.10.2021г., видно от приетите по делото писмени доказателства (л.51-53), поради което искът за забава е основателен за периода, за който е предявен от 26.10.2021 г. до 13.07.2022 г. за размера от 96,91 лв.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК право на разноси има ищецът, съобразно уважената част от исковете. Дължимите разноси, направени в производството са в размер на 737,27 лв., представляващи заплатена държавна такса, депозит за СТЕ и свидетел и адв. възнаграждение.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗАД ****“ АД, с ЕИК ***, с адрес в гр. ****, да плати на ищеца „ЗД ****“ АД с ЕИК ***, с адрес в гр.****, на осн. чл.411 КЗ – **1516,85 лв.**, представляваща неизплатена регресна претенция за изплатено от ищцовото дружество застрахователно обезщетение по имуществена застраховка и ликвидационни разходи, които ответното дружество в

качеството на застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния за настъпването на вредите водач на МПС не е възстановило, ведно със законна лихва от предявяване на исковата молба – 13.07.2022 г. до изплащане на вземането, както и сумата в размер на **96,91 лв.**, представляваща мораторна лихва за забава за периода от 26.10.2021 г. до 13.07.2022 г.;

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ЗАД ****“ АД, с ЕИК ***, с адрес в гр. ****, да заплати на „ЗД ****“ АД с ЕИК ***, с адрес в гр.****, сумата в размер на 737,27 лв., представляваща съдебни разноси за исковото производство.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____